Un esclat d'alegria sense precedents en l'esport gironí

L'eufòria ciutadana de dilluns supera de llarg les mobilitzacions pels anteriors ascensos del Girona o pels principals èxits del Valvi i l'Akasvayu

Mobilitzacions pels ascensos i títols del Girona, Valvi, Akasvayu i Uni

Les cròniques de l'època parlen d'una Girona desbordada, amb caravana de motos acompanyant des del trencant de Caldes de Malavella l'autobús que portava els jugadors des de Saragossa, i de la gran rebuda a la plaça Marquès de Camps per celebrar l'ascens del Girona a Segona Divisió el 1956. No existeix una manera real de saber el nombre de gironins que van sortir al carrer aquell 30 d'abril de 1957, però, molt probablement, la quantitat va ser inferior a les quinze mil persones que s'estima que varen seguir la rua fins a la plaça del Vi o les 10.000 que eren a La Copa en els concerts per celebrar dilluns l'ascens del Girona. Les imatges dels carrers plens de gent amb samarretes o bufandes blanc-i-vermelles són la demostració gràfica que el salt, per primer cop, del seu equip de futbol a Primera Divisió ha provocat una explosió d'alegria col·lectiva sense precedents en l'esport gironí. Una dada: quan fa nou anys el Girona va pujar a Segona A, els jugadors van anar a l'ajuntament amb el seus cotxes particulars i a la plaça del Vi hi havia al voltant d'un miler de persones.

Ara, en canvi, Girona ha viscut un èxit i una resposta popular que superen, per dimensions i per ressò, l'ascens del Valvi a l'ACB (1988), el títol de l'Akasvayu a la FIBA Cup (2006/07,) el títol de Lliga de l'Uni Girona (2015) i que, lògicament, també està per sobre de l'eufòria que es va viure en els darrers ascensos del Girona a Segona B (2007) i de quan es va recuperar una plaça a Segona A després de gairebé mig segle (2008). La diferència entre les fotografies de la plaça del Vi del 16 de juny del 2008, l'endemà del gol de Migue contra el Ceuta, i les de dilluns deixen molt clar com s'ha fet gran el club i les enormes expectatives de creixement d'un Girona que, a diferència del que passava fa pocs anys, ha aconseguit engrescar ara molts aficionats joves. En les celebracions de dilluns, organitzades pel club amb un nivell de professionalitat també impensable poc temps enrere, es veien una gran quantitat de famílies amb nens i grups de joves. Alegria i relleu generacional. Dos dels millors ingredients possibles per a la recepta del que ha de ser el creixement i la fidelització de la massa social d'un Girona que ha fet el salt a Primera Divisió amb uns 7.000 abonats abans de la imminent primera ampliació de l'estadi de Montilivi.

Ara farà nou anys, el Girona recuperava un lloc a la Segona Divisió gairebé mig segle després d'haver-hi jugat per últim cop a l'estadi de Vista Alegre en un futbol en blanc-i-negre. El gol de Migue contra el Ceuta va obrir les portes de l'ascens a l'equip que entrenava Raül Agné i premiava l'atreviment, o la inconsciència, del llavors president Josep Gusó, que s'havia jugat a una sola carta, l'ascens, el futur d'un club mancat de recursos econòmics. Aquell ascens, i la posterior conversió en societat anònima esportiva, van ser dos èxits clau per entendre el que ha acabat arribant. Sense ells no hauria estat possible pujar ara a Primera. I la ciutat se'n va alegrar. Montilivi es va omplir i l'endemà la plantilla va anar a l'ajuntament, on els va rebre Anna Pagans i els

jugadors van sortir a la balconada. A la plaça del Vi hi havia gent. Però res a veure amb el diumenge. Un miler d'aficionats van aclamar des de baix uns jugadors que havien fet el trajecte des de Montilivi fins a l'ajuntament amb els seus cotxes particulars.

Un any abans, quan l'equip va pujar de Tercera a Segona B, els jugadors també varen sortir a la balconada de l'Ajuntament. L'equip havia pujat al camp de l'Alcalà tancant amb èxit una temporada complicada: destitució de Joan Carrillo i ascens amb el tàndem format per Javi Salamero i Ricardo Rodríguez. L'afició del Girona estava, però, molt menys mobilitzada que ara i, més o menys, mig miler de persones van acompanyar els jugadors a la plaça de Vi. Era el juny del 2007 i, just uns mesos abans, l'ara desaparegut Akasvayu Girona va aconseguir l'èxit més gran de la llarga història del bàsquet a la ciutat: el títol de la FIBA Cup. L'equip de Pesic, Marc Gasol [/tags/marc-gasol.html], Arriel McDonald i companyia va derrotar l'Azovmash ucraïnès a Fontajau (15 abril). L'equip va anar a l'ajuntament, però la principal celebració va arribar pocs dies després amb una botifarrada popular a les Ribes del Ter que va reunir una mica més d'un miler de persones. Vuit anys més tard, el 2015, el bàsquet gironí tornava a protagonitzar un gran èxit: la lliga guanyada per l'Uni Girona en un Fontajau a rebentar la diada de Sant Jordi. L'endemà, un divendres a primera hora de la tarda, les jugadores varen anar amb el trenet turístic de Fontajau fins a l'ajuntament on varen sortir a la balconada. Hi havia gent, però res comparable a la bogeria de dilluns.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/07/esclat-dalegria-precedents-lesport-gironi/850421.html?utm_source=rss